HENRY GEORGE

progress and poverty

ความก้าวหน้ากับความยากจน

การสอบสวนสาเหตุแห่งภาวะตกต่ำทางอุตสาหกรรม
และการที่ความขาดแคลนเพิ่มขึ้นควบคู่ไปกับ
การเพิ่มขึ้นของเศรษฐทรัพย์ . . . *วิธีแก้ไข*

THE ROBERT SCHALKENBACH

FOUNDATION

จดทะเบียนใน ค.ศ.1925 เพื่อบริหารกองทุนทรัสต์ฟันด์
ที่ให้ไว้ตามพินัยกรรมของรอเบิร์ต แชลเคนบาคผู้ล่วงลับ
อดีตนายกสมาคมผู้พิมพ์แห่งนิวยอร์ก
และกองทุนอื่น ๆ ที่อาจจะมีผู้บริจาคให้แก่มูลนิธินี้
เพื่อความมุ่งหมายที่จะเผยแผ่ให้ประชาชนของประเทศนี้และประเทศอื่น ๆ
ได้รู้จักคุ้นเคยกับปรัชญาสังคมและเศรษฐกิจของเฮนรี่ จอร์จ
ให้กว้างขวางขึ้น

TO THOSE WHO, SEEING THE VICE AND
MISERY THAT SPRING FROM THE UN-
EQUAL DISTRIBUTION OF WEALTH
AND PRIVILEGE, FEEL THE POSSIBIL-
ITY OF A HIGHER SOCIAL STATE AND
WOULD STRIVE FOR ITS ATTAINMENT

ซานฟรานซิสโก, มีนาคม ค.ศ.1879.

Make for thyself a definition or description of the thing which is presented to thee, so as to see distinctly what kind of a thing it is, in its substance, in its nudity, in its complete entirety, and tell thyself its proper name, and the names of the things of which it has been compounded, and into which it will be resolved. For nothing is so productive of elevation of mind as to be able to examine methodically and truly every object which is presented to thee in life, and always to look at things so as to see at the same time what kind of universe this is, and what kind of use everything performs in it, and what value everything has with reference to the whole, and what with reference to man, who is a citizen of the highest city, of which all other cities are like families; what each thing is, and of what it is composed, and how long it is the nature of this thing to endure.

– MARCUS AURELIUS ANTONINUS

ความก้าวหน้ากับความยากจน

สารบาญ

คำนำของผู้แปล	ix
หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร . . . จากคำนำฉบับครบ 25 ปีโดยเฮนรี่ จอร์จ, จูเนียร์	xi
คำนำของเฮนรี่ จอร์จในการพิมพ์ครั้งที่ 4	xv
คำนำฉบับพิมพ์ครบรอบ 75 ปี . . . โดย R.A.F.	xxi
บทนำ – ปัญหา	3
ภาค 1 ค่าแรงกับทุน	
บทที่ 1 หลักคำสอนปัจจุบันว่าด้วยค่าแรง – ความไม่เพียงพอของหลักนี้	17
บทที่ 2 ความหมายของถ้อยคำ	31
บทที่ 3 ค่าแรงมิใช่ถูกชักมาจากทุน แต่เกิดขึ้นด้วยแรงงาน	50
บทที่ 4 ค่าเลี้ยงดูกรรมกรมิได้ชักออกมาจากทุน	71
บทที่ 5 หน้าที่อันแท้จริงของทุน	80
ภาค 2 จำนวนประชากรกับเครื่องยังชีพ	
บทที่ 1 ทฤษฎีของแมลธัส – กำเนิดและการสนับสนุน	91
บทที่ 2 การอนุมานจากข้อเท็จจริง	103
บทที่ 3 การอนุมานจากการอุปมาน	129
บทที่ 4 การหักล้างทฤษฎีของแมลธัส	140
ภาค 3 กฎเกี่ยวกับวิภาคกรรม	
บทที่ 1 การสอบสวนแคบลงสู่กฎเกี่ยวกับวิภาคกรรม – ความสัมพันธ์อันจำเป็นระหว่างกฎเหล่านี้	153
บทที่ 2 ค่าเช่าและกฎว่าด้วยค่าเช่า	165
บทที่ 3 ดอกเบี้ยและสาเหตุที่มีดอกเบี้ย	173
บทที่ 4 ทุนปลอมเทียมและผลกำไรซึ่งมักเข้าใจผิดกันว่าเป็นดอกเบี้ย	189
บทที่ 5 กฎว่าด้วยดอกเบี้ย	195
บทที่ 6 ค่าแรงกับกฎว่าด้วยค่าแรง	204
บทที่ 7 สหสัมพันธ์และการประสานกันระหว่างกฎเหล่านี้	218
บทที่ 8 ปัญหาในส่วนที่เป็นภาวะสถิตได้รับการอธิบายแล้ว	221

ภาค 4 ผลของความก้าวหน้าทางวัตถุต่อการวิภาคเศรษฐทรัพย์

บทที่ 1 ยังจะต้องแสวงหาส่วนที่เป็นพลวัตของปัญหา 227

บทที่ 2 ผลของการเพิ่มจำนวนประชากรต่อการวิภาคเศรษฐทรัพย์ 230

บทที่ 3 ผลของความก้าวหน้าทางวิทยาการต่อการวิภาคเศรษฐทรัพย์ 244

บทที่ 4 ผลของการคาดหวังซึ่งเกิดขึ้นจากความก้าวหน้าทางวัตถุ 255

ภาค 5 ไขปัญหา

บทที่ 1 ปฐมเหตุแห่งการที่ภาวะตกต่ำทางอุตสาหกรรมเกิดขึ้นซ้ำซาก 263

บทที่ 2 ความคงอยู่ซึ่งความยากจนในท่ามกลางเศรษฐทรัพย์ที่พอกพูนยิ่งขึ้น 282

ภาค 6 วิธีแก้ไข

บทที่ 1 ความไม่เพียงพอของวิธีแก้ไขเท่าที่สนับสนุนกันในปัจจุบัน 299

บทที่ 2 วิธีแก้ไขที่แท้จริง 328

ภาค 7 ความยุติธรรมแห่งวิธีแก้ไข

บทที่ 1 ความอยุติธรรมแห่งกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน 333

บทที่ 2 ความเป็นทาสของกรรมกร – ผลขั้นสุดท้ายแห่งกรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดิน 347

บทที่ 3 สิทธิของเจ้าของที่ดินในค่าชดเชย 358

บทที่ 4 กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินพิจารณาทางประวัติศาสตร์ 368

บทที่ 5 กรรมสิทธิ์ในที่ดินในสหรัฐฯ 385

ภาค 8 การประยุกต์ใช้วิธีแก้ไข

บทที่ 1 กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินขัดแย้งกับการใช้ประโยชน์จากที่ดินให้ดีที่สุด 397

บทที่ 2 วิธีทำให้เกิดสิทธิเท่าเทียมกันในที่ดิน 403

บทที่ 3 การทดสอบข้อเสนอด้วยหลักบัญญัติแห่งการภาษีอากร 408

บทที่ 4 ข้อสนับสนุนและข้อคัดค้าน 422

ภาค 9 ผลแห่งวิธีแก้ไข

บทที่ 1 ผลต่อการผลิตเศรษฐทรัพย์ 433

บทที่ 2 ผลต่อวิภาคกรรมและซึ่งมีผลต่อผลิตกรรมอีกทอดหนึ่ง 440

บทที่ 3 ผลต่อบุคคลและชั้นชน 447

บทที่ 4 ความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นในการจัดองค์การสังคมและชีวิตสังคม 454

ภาค 10 กฎว่าด้วยความก้าวหน้าของมนุษยชาติ

บทที่ 1 ทฤษฎีปัจจุบันว่าด้วยความก้าวหน้าของมนุษย์ – ความไม่เพียงพอของทฤษฎีนี้ 475

บทที่ 2 ความแตกต่างกันในอารยธรรมเป็นเพราะอะไร 489

บทที่ 3 กฎว่าด้วยความก้าวหน้าของมนุษยชาติ 506

บทที่ 4 อารยธรรมสมัยใหม่จะเสื่อมลงได้อย่างไร 527

บทที่ 5 สัจธรรมศูนย์กลาง 544

บทส่งท้าย – ปัญหาของชีวิตแต่ละบุคคล 555

อภิธาน 569

ดัชนีค้นเรื่อง 581

(Blank Page VIII)

คำนำของผู้แปล

สารบาญนั้นผมขอเอาไว้ในหน้าแรก ๆ เพราะคิดว่าต้องใช้บ่อย และที่ไม่ใช้ “สารบัญ” ก็เพื่อให้ออกเสียงยาวแตกต่างจาก “สารบรรณ”

ส่วนข้อความในภาคภาษาไทยได้จัดให้ตรงกับภาคภาษาอังกฤษหน้าต่อหน้าเฉพาะตัวเรื่องตั้งแต่หน้า 1 – 565 จึงมีหน้าเต็มบ้าง บางหน้าก็พร่องไป 2-3 บรรทัดหรือมากกว่า

Progress and Poverty เป็นหนังสือที่มีชื่อเสียงมากเล่มหนึ่งของโลก ได้รับการแปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ มากมาย เช่น ภาษาฝรั่งเศส สเปน เยอรมัน อิตาลี สวีเดน เดนมาร์ก นอรเว ดัตช์ ฮีบรู รัสเซีย ฮังการี บัลแกเรีย และภาษาจีน ขณะนี้ยังคงมีการพิมพ์หนังสือ *Progress and Poverty* ภาษาอังกฤษออกจำหน่ายอยู่เรื่อย ๆ โดยมูลนิธิ Robert Schalkenbach แห่งนครนิวยอร์ก (www.schalkenbach.org) เพื่อให้ทุกคนที่ปรารถนาสามารถซื้อได้

ผู้แต่งคือ Henry George ก็ได้รับการยกย่องจากบุคคลสำคัญมากหลาย รวมทั้ง วินสตัน เชอร์ชิลล์ ดไวต์ ไอเซนฮาวเออร์ แฟรงกลิน โรสเวลต์ วูดโรว์ วิลซัน จอห์น ดิวอี อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ เบอร์นาร์ด ชอว์ เลโอ ตอลสตอย และซุนยัดเซน และได้มีผู้แต่งหนังสือเกี่ยวกับชีวิตและปรัชญาของ Henry George ไว้มาก เฉพาะเล่มที่ขึ้นต้นชื่อเรื่องว่า *Henry George* . . . หรือ *George* . . . หรือ *Georgist* . . . ก็มีอยู่หลายเล่ม

ได้มีสถาบันต่าง ๆ ตั้งขึ้นในหลายประเทศ ส่วนมากเพื่อให้การศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์และปรัชญาสังคมตามแนวของ Henry George โดยไม่มุ่งหวังกำไร บางส่วนก็ทำงานวิจัยในเรื่องบทบาทของที่ดินต่อเศรษฐกิจและความเหมาะสมของการถือเอามูลค่าที่ดินเป็นฐานภาษี บ้างก็เผยแผ่เรื่องภาษีมูลค่าที่ดินรวมทั้งการพิมพ์เอกสารที่เกี่ยวข้อง ในสหรัฐอเมริกามีสถาบันเหล่านี้ 32 แห่ง แคนาดาและสหราชอาณาจักร (รวมสกอตแลนด์) ประเทศละ 5 แห่ง ออสเตรเลียและเดนมาร์กประเทศละ 4 แห่ง แอฟริกาใต้ 3 แห่ง นอกนั้นก็มีที่ อาร์เจนตินา นิคารากัว สเปน รัสเซีย ฮังการี เอธิโอเปีย นิวซีแลนด์ และเกาหลีใต้ เวบไซต์ที่สำคัญคือ www.progress.org/cgo และ www.interunion.org.uk (ของ Council of Georgist Organizations ในสหรัฐฯ และ International Union for Land Value Taxation and Free Trade ในอังกฤษ) ท่านอาจดูเวบไซต์ได้อีกมากเพียงพิมพ์ชื่อ Henry George เท่านั้น ถ้าอยากดู *Progress and Poverty* ภาษาอังกฤษฉบับย่อโดย Madsen ก็ที่ www.henrygeorge.org/pplink.htm

ข้อเขียนรวมทั้งข้อเสนอของเฮนรี่ จอร์จมีส่วนที่ดีที่สุดของเค้าโครงเศรษฐกิจทั้งแบบทุนนิยมและสังคมนิยม

จะเสริมให้ลัทธิทุนนิยมในปัจจุบันมีความยุติธรรมดีขึ้น มีความเป็นเสรีมากขึ้น กลายเป็นลัทธิ “แรงงาน-ทุนนิยม” จะขจัดระบบราชการอันใหญ่โตซึ่งมักเกิดแก่ลัทธิสังคมนิยม
อุดมการณ์ของจอร์จจะช่วยให้เห็นข้อบกพร่องของลัทธิสังคมนิยมและคอมมิวนิสม์ที่ไม่แยกความแตกต่างระหว่างทุนซึ่งมนุษย์สร้างขึ้น

กับทุนที่เป็นของธรรมชาติ เช่นที่ดิน (ซึ่งนิยามว่ารวมถึงแร่ เชื้อเพลิงจากซากดึกดำบรรพ์หรือฟอสซิล คลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า วงโคจรดาวเทียม เวลา – เช่นการแบ่งช่วงเวลาลงสู่พื้นท่าอากาศยาน และทรัพยากรอื่น ๆ ที่มีในธรรมชาติ) จะทำให้เราเห็นความแตกต่างระหว่างที่ดินกับผลผลิตที่รวมแรงงานผลิตไว้
ได้รู้ว่ามูลค่าของที่ดินส่วนใหญ่เกิดจากกิจกรรมของสังคมและจะมีมูลค่าเฉพาะต่อเมื่อคนในสังคมมีความเคารพซึ่งกันและกันและร่วมกัน จะเข้าใจในความคิดผิด ๆ
ที่ยอมให้เอกชนได้ไปในสิ่งที่เขาไม่มีส่วนสร้างขึ้นและซึ่งเป็นมรดกร่วมกันของมนุษยชาติ
จะรู้ถึงความไม่เป็นธรรมที่ปล่อยให้เอกชนได้สิทธิเกือบเด็ดขาดในที่ดินและเก็งกำไรเก็บกักที่ดิน
ซึ่งทำให้ผู้ใช้แรงงานหางานทำได้ยากและค่าแรงต่ำผิดธรรมชาติ จะรู้ว่าภาษีมูลค่าที่ดินก่อผลดีอย่างไร
ซึ่งตรงข้ามกับภาษีอื่น ๆ ที่มักไปบวกในราคาสินค้าหรือเป็นภาระแก่ผู้ผลิต บั่นทอนกำลังใจผู้ผลิต
และมีปัญหาทางการบริหารในการประเมิน การจัดเก็บ และการคืนภาษี ดังนั้นเมื่อจะแก้ปัญหาต่าง ๆ
เราก็เรียกร้องให้ลดหรือถึงกับให้เลิกภาษีเหล่านั้น และการที่คนส่วนหนึ่งอยากให้เก็บภาษีมรดกบ้าง
ภาษีทรัพย์สินบ้าง ถ้าจะเก็บภาษีเฉพาะจากมูลค่าที่ดินและเก็บเป็นรายปีเรื่อย ๆ ไป
ก็จะไม่เป็นการซ้ำซ้อนและน่าจะเกิดผลดีมากกว่า

ผมได้แปลหนังสือนี้ไว้เดิมใน พ.ศ.2506-7 แต่หาผู้พิมพ์ไม่ได้ (ไม่ได้พยายามมากนัก) อีก 35 ปีต่อมาก็มีผู้สนใจ คือ คุณ**อภิสม อินทรลาวัณย์** และ Dr**. H. William Batt** ผู้เคยเป็นอาสาสมัครมาทำงานกับ Peace Corps ทางภาคเหนือของไทย ได้ขอให้ Robert Schalkenbach Foundation
ที่นิวยอร์กออกทุนให้พิมพ์แจกจ่ายแก่มหาวิทยาลัยในประเทศไทยคู่ไปกับหนังสือเล่มเล็ก ๆ ชื่อ *ความยากจนที่ไม่เป็นธรรม* (ที่ผมเขียนเองโดยอาศัยความคิดของเฮนรี่ จอร์จ มีคุณ**ขรรค์ชัย บุนปาน** ช่วยจัดการให้สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์นจัดจำหน่ายในปี 2521) ขอขอบคุณท่านที่กล่าวนามไว้ ณ โอกาสนี้ด้วยอย่างมาก

ภาษีมูลค่าที่ดินมีโอกาสที่จะนำมาใช้ได้ดีขึ้นในปัจจุบัน Dr. Batt คิดว่าการที่เทคโนโลยีสารสนเทศ เช่นระบบข่าวสารทางภูมิศาสตร์ ดีขึ้นมากจะทำให้สามารถประเมินมูลค่าที่ดินได้ดี แสดงข้อดีข้อเสียเปรียบเทียบระหว่างการเก็บภาษีในปัจจุบันกับการใช้ระบบภาษีมูลค่าที่ดินในไทยให้เป็นตัวเลขเห็นชัดได้
งานปัจจุบันของ Dr. Batt
เกี่ยวข้องกับการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดังกล่าวเพื่อความสำเร็จในการใช้ระบบภาษีมูลค่าที่ดิน.

สุธน

หิญชีระนันทน์

<u>หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร</u>

ในคำนำฉบับครบรอบ 25 ปี เฮนรี่ จอร์จ, จูเนียร์ ได้กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า หนังสือ "ความก้าวหน้ากับความ ยากจน" เกิดขึ้นได้อย่างไร ดังต่อไปนี้:

จากดินแดนตะวันตกที่เปิดกว้าง ชายหนุ่มผู้หนึ่งอายุไม่ถึง 30 ปีได้เดินทางมายังมหานครนิวยอร์กนี้ เขามีรูปร่างเล็กบาง "มหาวิทยาลัย" ที่เขาได้เคยผ่านมาก็คือ ห้องกะลาสีหัวเรือและสำนักพิมพ์ เขาเป็นคนยากจน ไม่มีชื่อเสียงและไม่เป็นที่รู้จักแก่คนทั้งหลาย เขามาจากเมืองเล็ก ๆ ซึ่งเกิดขึ้น ณ ประตูทองภาคตะวันตกของประเทศเพื่อมาตั้งสำนักข่าวโทรเลขขึ้นที่นี่ เพื่อหนังสือพิมพ์เล็ก ๆ ซึ่งต้องดิ้นรนต่อสู้อยู่ที่โน่น
ถึงแม้จะถูกต่อต้านจากผู้ผูกขาดกิจการโทรเลขและการพิมพ์อันเข้มแข็งร่วมกันก็ตาม การต่อสู้ครั้งนี้ไม่สามารถจะเปรียบเทียบกันได้เลย ชายหนุ่มต้องพ่ายแพ้แก่ระบบผูกขาด และกิจการหนังสือพิมพ์ขนาดเล็กของเขาก็ต้องพังทลายลง

ชายผู้นี้คือ เฮนรี่ จอร์จ และเวลานั้นคือ ค.ศ. 1869

แต่แม้จะพ่ายแพ้ เฮนรี่ จอร์จ ก็มิใช่ผู้ปราชัย จากการต่อสู้ครั้งนี้ได้มีสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งจะเติบใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ จนกว่าจะเข้าไปเต็มความคิดจิตใจของมวลชนและกลายเป็น "กองทัพภายใต้ร่มธงชัย"

เพราะว่า ในช่วงเวลาที่พักจากการต่อสู้ด้านงานหนังสือพิมพ์ของเขาในมหานครนี้ นักข่าวหนุ่มได้เดินย่ำไปตามถนนด้วยความครุ่นคิดคำนึง
ขณะที่เขาเดินไปนั้นเขาก็เกิดความรู้สึกเต็มไปด้วยความประหลาดใจในทรัพย์สมบัติอันมหาศาลที่ปรากฏอยู่ที่นี่ ซึ่งเขาไม่คิดฝันว่าจะมีอยู่ ณ แห่งใดเลยคือ ทรัพย์สินของเอกชนซึ่งมากพอที่จะประชันกับมหาสมบัติของ Monte Cristo ในนิยาย แต่ที่นี่เช่นกัน เคียงข้าง

ตึกรามอันโอ่อ่าจะแลเห็นความยากจนและความเสื่อมทราม
ความขาดแคลนและน่าอดสูขนาดที่ทำให้ชายหนุ่มจากภาคตะวันตกอันเปิดกว้างถึงกับเกิดอาการป่วยทางใจ
ทำไม ในดินแดนที่ได้รับพระพรเจริญมั่งคั่งเช่นนี้ มีสิ่งต่าง ๆ
มากพอและเกินพอสำหรับทุกคน จึงได้มีสภาพเหลื่อมล้ำกันถึงขนาดนี้?
ทำไมความมั่งมีล้นเหลือจึงได้เกิดขึ้นร่วมไปกับความขาดแคลนแสนสาหัส อันทำให้คนเสื่อมทรามลง?
ทำไมในท่ามกลางความมั่งคั่งเหลือหลายเช่นนี้ ชายฉกรรจ์ล่ำสันจึงต้องเที่ยวหางานทำอย่างไร้ผล?
ทำไมสตรีจึงเป็นลมล้มลงไปด้วยความหิวโหย และเด็กน้อยต้องทำงานเหนื่อยยากตั้งแต่ยามอรุณของชีวิต?
นี่เป็นการจงใจมีไว้เพื่อความเป็นระเบียบเรียบเรียงของสิ่งต่าง ๆ หรือ? ไม่
เขาไม่สามารถจะเชื่อได้เช่นนั้น และในทันใดนั้น – ในเวลากลางวันอันเจิดจ้าบนท้องถนนหลวงนั่นเอง –
เขาก็ได้เกิดความคิดอันแผดกล้า ปรากฏเสียงเรียกร้องและภาพนิมิต ประสาททุกส่วนสั่นสะท้าน
เขาได้ปฏิญาณว่าจะไม่ยอมหยุดพักเลยจนกว่าจะได้ค้นพบสาเหตุแห่งความยากจนสาหัสยิ่งขึ้นในท่ามกลางทรัพย์สมบัติที่เพิ่มพูนมากขึ้นนี้ และถ้าสามารถทำได้ ก็รวมทั้งวิธีแก้ไขด้วย

เมื่อเดินทางกลับไปยังซานฟรานซิสโกหลังจากที่ประสบความล้มเหลวในกิจการข่าวทางโทรเลขแล้วไม่นาน และโดยรักษาคำมั่นไว้ในใจ เฮนรี่ จอร์จก็ได้ประจักษ์ว่า
การเก็งกำไรจากที่ดินได้ปิดกั้นอาณาเขตอันกว้างขวางไว้จากแรงงาน ในทุกแห่ง เฮนรี่
จอร์จได้แลเห็นความพยายามที่จะ “ต้อนที่ดินเข้ามุม”
ความพยายามที่จะให้ได้มาซึ่งที่ดินและที่จะถือครองเอาไว้ มิใช่เพื่อใช้ให้เกิดประโยชน์
แต่เพื่อหวังที่จะได้ราคาเพิ่มขึ้น
ทุกหนทุกแห่งเขาได้เห็นว่าพฤติการณ์เช่นนี้ได้ทำให้บรรดาผู้ที่ต้องการจะใช้ที่ดินให้เกิดประโยชน์ต้องแข่งขันกันเองเพื่อที่จะได้มาซึ่งที่ดินนั้น ๆ และเขาก็ได้เล็งเห็นการณ์ล่วงหน้าว่า ยิ่งจำนวนประชากรเพิ่มขึ้น
การแข่งขันกันเช่นนี้จะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้น
บรรดาผู้ที่มีสิทธิ์ผูกขาดในที่ดินก็จะเสมือนหนึ่งได้เป็นเจ้าของครอบครองผู้ที่จะต้องใช้ที่ดินด้วย
เมื่อเต็มไปด้วยความคิดเช่นนี้ ใน ค.ศ.1871 เฮนรี่ จอร์จจึงได้ใช้เวลา 4
เดือนเขียนหนังสือขนาดเล็กขึ้นเล่มหนึ่ง ชื่อ “แผ่นดินของเรากับนโยบายที่ดิน” ในหนังสือขนาดเพียง 48
หน้านั้นเขาได้กล่าวสนับสนุนให้ทำลายการผูกขาดที่ดินโดยวิธีเปลี่ยนจากการเก็บภาษีทั้งหลายจากแรงงานและผลิตผลของแรงงานมาเป็นเก็บภาษีจากมูลค่าที่ดินเพียงประการเดียว
ทั้งนี้โดยไม่รวมมูลค่าของสิ่งปรับปรุงด้วย หนังสือนี้พิมพ์ออกมา 1,000 เล่ม

แต่ผู้แต่งก็ตระหนักได้ในไม่ช้าว่าวิธีที่จะเรียกร้องความสนใจได้อย่างจริงจังนั้นจำเป็นจะต้องเขียนให้ละเอียดถี่ถ้วนยิ่งขึ้น

หลังจากนั้นเป็นเวลากว่า 6 ปี ผลงานอันละเอียดถี่ถ้วนดังกล่าวจึงได้สำเร็จออกมา เฮนรี่ จอร์จได้เริ่มเขียนหนังสือเรื่อง “ความก้าวหน้ากับความยากจน” ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1877 นับเป็นผลงานที่งอกงามขึ้นมาจากงานเขียนเดิมเรื่อง “แผ่นดินของเรากับนโยบายที่ดิน” ดุจต้นไม้ที่เติบใหญ่ขึ้นมาจากเมล็ด หนังสือใหม่เล่มนี้เป็น “การสอบสวนสาเหตุที่อุตสาหกรรมตกต่ำ และเกิดความขาดแคลนมากขึ้นทั้ง ๆ ที่มีเศรษฐทรัพย์เพิ่มขึ้น” และชี้ให้เห็นวิธีแก้ไข

เฮนรี่ จอร์จได้เขียนหนังสือเล่มนี้จบลงหลังจากที่ตรากตรำอย่างหนักเป็นเวลา 1 ปี 7 เดือน ซึ่งทำให้ครอบครัวต้องขาดแคลน และตนเองก็ต้องนำสิ่งของส่วนตัวไปจำนำอยู่บ่อย ๆ

เมื่อเฮนรี่ จอร์จเขียนจบหน้าสุดท้ายในเวลากลางคืนเงียบสงัดคืนหนึ่งขณะที่อยู่ตามลำพังคนเดียว เขาได้คุกเข่าลงร้องไห้เหมือนเด็ก ๆ เขาได้ปฏิบัติตามคำมั่นสัญญาแล้ว ส่วนที่เหลือย่อมอยู่ในพระหัตถ์ของพระผู้เป็นเจ้า

เฮนรี่ จอร์จได้ส่งต้นฉบับไปยังกรุงนิวยอร์กเพื่อหาผู้จัดพิมพ์ ผู้พิมพ์ที่นั่นบางคนเห็นว่าเป็นเรื่องเพ้อฝัน บางคนก็เห็นว่าเป็นแนวความคิดแบบปฏิวัติ ส่วนมากเห็นว่าเป็นการไม่ปลอดภัย และทุกคนคิดว่าจะขายไม่ออกหรืออย่างน้อยที่สุดก็ได้ไม่คุ้มทุน เป็นที่ทราบกันดีว่างานเขียนด้านเศรษฐศาสตร์นั้นถึงแม้จะเป็นของผู้มีชื่อเสียงก็ทำเงินให้ไม่มาก ดังนั้นจะมีความหวังอะไรสำหรับเรื่องประเภทเดียวกันจากผู้ที่ไม่มีใครรู้จักและไม่มีชื่อเสียงในทางใดเลย? อย่างไรก็ตาม ในที่สุด บริษัท ดี. แอปเปิลตันแอนด์คัมปะนีก็ได้รับว่าจะพิมพ์ให้ถ้าผู้แต่งยอมออกค่าใช้จ่ายส่วนใหญ่ คือค่าทำแม่พิมพ์ ไม่มีอะไรอื่นอีก และเพื่อที่จะควบคุม

การทำแม่พิมพ์ด้วยตนเอง เฮนรี่ จอร์จจึงให้เรียงตัวพิมพ์ในสำนักงานของเพื่อนในซานฟรานซิสโก ซึ่งผู้แต่งได้เรียงตัวพิมพ์ 2 แผ่นแรกด้วยตนเอง

ก่อนที่จะส่งแม่พิมพ์ไปภาคตะวันออก เฮนรี่ จอร์จได้จัดพิมพ์เป็น “ฉบับตรวจทานของผู้แต่ง” จำนวน 500 เล่ม และได้ส่งเล่มหนึ่งไปให้บิดาบังเกิดเกล้าอายุ 81 ปีที่ฟิลาเดลเฟีย ในขณะเดียวกันก็เขียนไปว่า:

"ด้วยความซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของพระบิดาของเราบนสรวงสวรรค์
ลูกขอส่งหนังสือนี้มาให้คุณพ่อเล่มหนึ่ง ลูกรู้สึกขอบคุณที่สามารถมีชีวิตอยู่จนเขียนหนังสือเล่มนี้ได้
และที่คุณพ่อสามารถมีชีวิตอยู่จนได้เห็นหนังสือเล่มนี้
หนังสือนี้หมายถึงผลงานอย่างหนักและความเสียสละอย่างใหญ่หลวง แต่มันก็ได้สำเร็จลงแล้ว
ในระยะแรกประชาชนจะไม่แลเห็นความสำคัญของหนังสือนี้ – อาจจะเป็นชั่วระยะเวลาหนึ่ง –
แต่ในที่สุดเขาจะพากันถือว่าหนังสือนี้เป็นหนังสืออันใหญ่ยิ่ง
จะพิมพ์ไปทั้งสองซีกโลกและแปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ ข้อนี้ลูกทราบ
ถึงแม้ว่าทั้งคุณพ่อและลูกจะไม่ได้มีโอกาสเห็นก็ตาม แต่ความเชื่อที่ลูกได้บรรยายไว้ในหนังสือเล่มนี้ –
ความเชื่อที่ว่ายังมีชีวิตอีกแบบหนึ่งสำหรับพวกเรา – ทำให้เรื่องดังกล่าวกลายเป็นเรื่องไม่สำคัญ"

คำทำนายที่ว่าประชาชนจะตระหนักถึงความใหญ่ยิ่งของหนังสือเล่มนี้กลายเป็นความจริงโดยรวดเร็ว บริษัทแอปเปิลตันในกรุงนิวยอร์กได้พิมพ์ฉบับปกติออกจำหน่ายครั้งแรกในเดือนมกราคม ค.ศ. 1880 คือเมื่อ 25 ปีล่วงมาแล้ว หนังสือพิมพ์ในซานฟรานซิสโกบางฉบับได้เยาะหยันหนังสือและผู้ประพันธ์ว่าเป็น "งานอดิเรก" ของ "เฮรี่ จอร์จผู้ไร้ชื่อเสียง" และพยากรณ์ว่างานชิ้นนี้จะไม่มีชื่อเสียงขึ้นมาเลย แต่หนังสือพิมพ์ที่อื่นทั้งในและนอกประเทศ นับแต่ "ธันเดอเรอร์" อันเก่าแก่แห่งกรุงลอนดอนลงมา และบรรดาวารสารใหญ่ยิ่ง นำโดย "เอดินบะระรีวิว" ได้ยกย่องว่าเป็นหนังสือสำคัญเล่มหนึ่งซึ่งไม่อาจจะปัดทิ้งเสียได้ง่ายนัก ในสหรัฐฯ และอังกฤษได้มีการพิมพ์ออกจำหน่ายในรูปปกกระดาษราคาเยา ซึ่งขายดีกว่านวนิยายที่นิยมกันที่สุดในขณะนั้น ในทั้งสองประเทศนี้เช่นเดียวกัน หนังสือพิมพ์หลายฉบับได้นำลงในคอลัมน์ของตนติดต่อกันไป หนังสือนี้ได้รับการแปลเป็นภาษาต่าง ๆ ในยุโรปทุกภาษาใหญ่ ๆ โดยมีการแปลเป็นภาษาเยอรมันถึง 3 ฉบับ เราอาจจะไม่สามารถกล่าวได้ถูกต้องนักสำหรับปริมาณการพิมพ์หนังสือเล่มนี้ แต่ก็พอจะกล่าวได้ว่าเมื่อรวมการพิมพ์ในทุกรูปและทุกภาษาจนถึงบัดนี้ มีการพิมพ์หนังสือเรื่อง "ความก้าวหน้ากับความยากจน" ไปแล้วอย่างต่ำก็เกินกว่า 2 ล้านเล่ม และถ้ารวมกับหนังสืออื่น ๆ ที่ติดตามมาโดยปากกาของเฮนรี่ จอร์จ ซึ่งอาจเรียกได้ว่า "วรรณคดีความก้าวหน้ากับความยากจน" แล้ว อาจจะมีจำนวนที่เสนอต่อโลกถึง 5 ล้านเล่ม.

Henry George, Jr.

นิวยอร์ก, 24 มกราคม ค.ศ. 1905.

There must be refuge! Men
Perished in winter winds till one smote fire
From flint stones coldly hiding what they held,
The red spark treasured from the kindling son;
They gorged on flesh like wolves, till one sowed corn,
Which grew a weed, yet makes the life of man;
They mowed and babbled till some tongue struck speech,
And patient fingers framed the lettered sound.
What good gift have my brothers, but it came
From search and strife and loving sacrifice?

– EDWIN ARNOLD

Never yet
Share of Truth was vainly set
In the world's wide fallow;
After hands shall sow the seed,
After hands, from hill and mead,
Reap the harvests yellow.

– WHITTIER

คำนำของเฮนรี่ จอร์จในการพิมพ์ครั้งที่ 4

ความคิดเห็นที่กล่าวไว้ในที่นี้ส่วนมากได้กล่าวไว้แล้วอย่างย่อ ๆ ในหนังสือเล่มเล็กชื่อ "แผ่นดินของเรากับนโยบายที่ดิน" ซึ่งพิมพ์ในซานฟรานซิสโกใน ค.ศ. 1871 ต่อจากนั้นข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่าจะเขียนให้ละเอียดยิ่งขึ้นโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ แต่ก็ยังไม่มีโอกาสมาเป็นเวลานาน ในระหว่างนั้นข้าพเจ้าก็ได้ประจักษ์ความจริงในเรื่องนี้แน่นอนยิ่งขึ้น และได้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างกันอย่างสมบูรณ์และชัดแจ้งยิ่งขึ้น นอกจากนั้นข้าพเจ้ายังได้เห็นว่ามีความคิดและนิสัยแห่งความคิดที่ผิด ๆ อยู่มากมายเพียงไรที่ขัดขวางไม่ให้พวกเราตระหนักถึงความสำคัญของเรื่องนี้ และมีความจำเป็นอยู่มากมายเพียงไรที่จะต้องอธิบายกันใหม่หมด

ข้าพเจ้าได้พยายามกระทำในสิ่งนั้นแล้ว ณ ที่นี้โดยถี่ถ้วนที่สุดเท่าที่หน้ากระดาษจะอำนวยให้ ข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องกวาดล้างความคิดเก่า ๆ ออกเสียก่อนที่จะสร้างสมความคิดใหม่ขึ้นแทน และในการเขียนครั้งเดียวนี้จะต้องให้เหมาะสมทั้งแก่ผู้ที่มิได้ศึกษาในเรื่องนี้มาก่อนเลย และแก่ผู้ที่คุ้นเคยกับอรรถาธิบายทางเศรษฐกิจอยู่แล้วด้วย ขอบเขตของเรื่องที่จะถกแถลงก็กว้างขวางมากจนไม่อาจจะตอบปัญหาหลายประการที่ยกขึ้นมาได้อย่างเต็มที่ตามที่ควรจะเป็น สิ่งที่ข้าพเจ้าพยายามกระทำที่สุดก็คือ ตั้งหลักทั่ว ๆ ไปขึ้นและมอบให้ผู้อ่านนำไปประยุกต์ใช้ในที่ที่ต้องการต่อไป

ในบางด้านผู้ที่มีความรู้อยู่บ้างในเรื่องทางเศรษฐกิจจะเห็นคุณค่าของหนังสือนี้ได้ดีที่สุด แต่ผู้อ่านไม่จำเป็นจะต้องเคยอ่านเรื่องพวกนี้มาก่อนเลยก็จะสามารถเข้าใจเหตุผลของข้อโต้แย้งหรือวินิจฉัยข้อยุติที่กล่าวไว้ได้

ข้อเท็จจริงที่ข้าพเจ้าอาศัยพึ่งพามิใช่ข้อเท็จจริงซึ่งจะตรวจสอบได้เฉพาะจากการค้นหาตามห้องสมุดเท่านั้น แต่เป็นข้อเท็จจริงจากการสังเกตตาม

ธรรมดาและจากความรู้สามัญซึ่งท่านผู้อ่านทุกคนอาจตรวจสอบได้ด้วยตนเอง
และสามารถตัดสินได้ว่าเหตุผลที่กล่าวนี้ถูกต้องหรือไม่

เริ่มด้วยการกล่าวอย่างสั้น ๆ
ถึงข้อเท็จจริงซึ่งเป็นแนวให้สอบสวนหาสาเหตุต่อไป
ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบคำอธิบายที่ให้ไว้ในปัจจุบันในนามของวิชาเศรษฐศาสตร์ถึงเหตุผลที่ว่า
ทำไมถึงแม้อำนาจการผลิตจะเพิ่มขึ้น
ค่าแรงจึงมีแนวโน้มที่จะลดลงต่ำสุดเพียงให้พอประทังชีวิตอยู่ได้เท่านั้น
การตรวจสอบดังกล่าวแสดงว่าหลักนิยมหรือหลักคำสอนปัจจุบันเกี่ยวกับค่าแรงตั้งอยู่บนรากฐานแห่งแนวความคิดที่ผิด
และแท้ที่จริงแล้วค่าแรงเกิดขึ้นเนื่องจากแรงงานซึ่งได้รับค่าแรงนั้นเป็นเครื่องตอบแทน
และควรจะเพิ่มขึ้นตามจำนวนของผู้ใช้แรงงานถ้าสิ่งอื่นเท่าเทียมกัน ณ
ที่นี้การสอบสวนได้เผชิญกับหลักนิยมหรือหลักคำสอนซึ่งเป็นรากฐานและศูนย์กลางของบรรดาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ที่สำคัญที่สุดทั้งหลายและซึ่งมีอิทธิพลอย่างยิ่งต่อความคิดในทุกแนวทาง – นั่นคือ หลักคำสอนของแมลธัสที่ว่า จำนวนประชากรมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเร็วกว่าเครื่องยังชีพ
อย่างไรก็ตาม
การตรวจสอบได้แสดงให้เห็นว่าหลักคำสอนนี้ปราศจากเครื่องสนับสนุนที่แท้จริงไม่ว่าจะเป็นในข้อเท็จจริงหรือข้อเปรียบเทียบ (analogy หรือการอุปมาน)
และเมื่อนำมาทดสอบถึงขั้นเด็ดขาดแล้วก็ถูกลบล้างโดยสิ้นเชิง

เท่าที่กล่าวมาแล้ว ผลของการสอบสวน ถึงแม้จะมีความสำคัญสูงสุด
ก็เป็นไปในทางปฏิเสธเสียส่วนใหญ่
ผลการสอบสวนนี้แสดงว่าเหล่าทฤษฎีในปัจจุบันมิได้อธิบายถึงความเกี่ยวพันระหว่างความยากจนกับความก้าวหน้าทางวัตถุให้เป็นที่พอใจเลย

แต่การสอบสวนก็ยังมิได้ให้ความกระจ่างแจ้งแก่ปัญหาเหล่านี้
นอกจากแสดงแต่ว่าจะต้องแสวงหาคำตอบในกฎที่เกี่ยวกับวิภาคกรรม (การแบ่งเศรษฐทรัพย์)
ดังนั้นจึงเป็นการจำเป็นที่จะต้องสอบสวนต่อไปในด้านนี้
การตรวจสอบในขั้นต้นแสดงว่ากฎเกี่ยวกับวิภาคกรรมทั้ง 3
กฎจำเป็นจะต้องสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน แต่ตามที่เศรษฐศาสตร์ในปัจจุบันได้วางกฎเหล่านี้ไว้
มิได้แสดงความสัมพันธ์ดังกล่าวเลย และจากการตรวจสอบถึงการใช้ศัพท์แสง (terminology)
ก็ปรากฏให้เห็นความคิดอันสับสนซึ่งผ่านความขัดแย้งกันเองไปอย่างผิวเผิน
ดังนั้นข้าพเจ้าจึงได้คิดค้นหากฎเกี่ยวกับวิภาคกรรมโดยพิจารณากฎว่าด้วยค่าเช่าเสียก่อน
ตามที่เห็นกันอยู่แล้วปรากฏว่าเศรษฐ-ศาสตร์ในปัจจุบันเข้าใจกฎนี้แล้วอย่างถูกต้อง
แต่ก็เห็นได้ว่ากฎนี้ยังไม่เป็นที่เข้าใจกันอย่างเต็มขนาด
และกฎนี้เกี่ยวข้องเป็นเหตุผลของกฎว่าด้วยว่าค่าแรงและกฎว่าด้วยดอกเบี้ย – สาเหตุ ซึ่ง

เป็นตัวกำหนดว่าส่วนใดของผลิตผลจะไปสู่เจ้าของที่ดิน
ย่อมจะเป็นตัวกำหนดด้วยว่าส่วนใดจะเหลืออยู่เป็นของแรงงานและทุน
ข้าพเจ้ามิได้หยุดอยู่เพียงแค่นี้
แต่ได้ใช้วิธีนิรนัยหากฎว่าด้วยดอกเบี้ยและกฎว่าด้วยค่าแรงเองโดยอิสระ
ข้าพเจ้าได้หยุดพิจารณาเพื่อหาสาเหตุอันแท้จริงและเหตุผลที่ควรมีดอกเบี้ย
และเพื่อชี้ให้เห็นต้นตอแห่งแนวความคิดที่ผิดอย่างมาก – นั่นคือการนำเอาสิ่งที่เป็นผลกำไรแท้
ๆ จากการผูกขาดไปปะปนกับผลประโยชน์อันชอบธรรมแห่งการใช้ทุน
เมื่อกลับมาหาสาเหตุใหญ่ที่เราตั้งใจจะพิจารณา
การสืบสวนแสดงให้เห็นว่าดอกเบี้ยจะต้องเพิ่มขึ้นหรือลดลงเช่นเดียวกับค่าแรงและย่อมขึ้นอยู่กับสิ่งเดียวกันกับที่ค่าเช่าขึ้นอยู่ด้วยโดยเด็ดขาด – นั่นคือขอบริมแห่งการผลิต (margin of cultivation หรือ margin of production) หรือจุดหนึ่งในการผลิตที่ค่าเช่าจะเริ่มเกิดขึ้น
การสืบสวนในทำนองเดียวกันแต่แยกต่างหากเกี่ยวกับกฎว่าด้วยค่าแรงก็ให้ผลโดยสอดคล้องต้องกัน ดังนั้นกฎเกี่ยวกับวิภาคกรรมทั้ง 3 กฎก็สนับสนุนซึ่งกันและกันและสอดคล้องกัน

และจะเห็นได้ว่าข้อเท็จจริงที่ว่าค่าเช่าเพิ่มขึ้นในทุกแห่งที่มีความก้าวหน้าทางวัตถุย่อมเป็นเครื่องอธิบายข้อเท็จจริงในการที่ค่าแรงและดอกเบี้ยมิได้เพิ่มขึ้น

คำถามที่เกิดขึ้นในอันดับต่อมาก็คืออะไรเป็นมูลเหตุที่ทำให้ค่าเช่าสูงขึ้น
นี่เป็นเหตุทำให้ต้องตรวจสอบผลของความก้าวหน้าทางวัตถุอันมีต่อวิภาคกรรมหรือมีต่อการแบ่งเศรษฐทรัพย์
โดยการแบ่งปัจจัยของความก้าวหน้าทางวัตถุออกเป็นการเพิ่มจำนวนประชากรและความเจริญของศิลปะวิทยาการ
ในตอนแรกเราจะเห็นได้ว่าการเพิ่มจำนวนพลเมืองนั้นมีแนวโน้มอยู่เป็นนิจที่จะทำให้อัตราส่วนของผลิตผลส่วนรวมที่แบ่งไปเป็นค่าเช่าเพิ่มขึ้นและส่วนที่แบ่งไปเป็นค่าแรงและดอกเบี้ยลดลง
ทั้งนี้ไม่เพียงแต่โดยการลดขอบริมแห่งการผลิตลงเท่านั้นแต่ยังเป็นโดยการตรึงเศรษฐกิจและพลังซึ่งเกิดจากจำนวนประชากรที่เพิ่มขึ้น ให้รวมอยู่ในที่เดียวกันด้วย
ถ้าเราตัดปัจจัยการเพิ่มจำนวนประชากรออกไป
ก็จะเห็นได้ว่าความเจริญขึ้นในวิธีการและพลังของการผลิตยังคงมีแนวโน้มไปในทางเดียวกัน
และจะให้ผลลัพธ์ทั้งปวงเช่นเดียวกับที่หลักคำสอนของแมลธัสอ้างไว้ว่าเป็นผลจากความกดดันของจำนวนประชากรถ้าหากที่ดินเป็นทรัพย์สินของเอกชนและถึงแม้จำนวนประชากรจะคงที่ก็ตาม ต่อมาในการพิจารณาผลของการที่ราคาที่ดินสูงขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งเกิดจากความก้าวหน้าทางวัตถุเราก็จะเห็นได้ว่าที่ดินจะยิ่งมีราคาสูงขึ้นไปอีกอย่าง
หลีกเลี่ยงไม่ได้เนื่องจากการเก็งกำไรในเมื่อที่ดินเป็นทรัพย์สินของเอก-

ชน ถึงแม้จะเป็นสาเหตุสืบเนื่อง (derivative)
แต่การเก็งกำไรก็เป็นสาเหตุที่ทรงพลังสูงสุดที่ทำให้ค่าเช่าสูงขึ้นและค่าแรงต่ำลง วิธีนิรนัย (deduction) แสดงว่าสาเหตุอันนี้ย่อมจะต้องทำให้เกิดภาวะอุตสาหกรรมตกต่ำเป็นระยะ ๆ
และวิธีอุปนัย (induction) พิสูจน์ว่าข้อยุติดังกล่าวถูกต้อง
ขณะเดียวกันจากการวิเคราะห์ที่ได้กระทำมาแล้วนั้นจะเห็นได้ว่าถ้าที่ดินเป็นทรัพย์สินของเอก-ชน

ความก้าวหน้าทางวัตถุย่อมจะทำให้ผู้ใช้แรงงานได้รับค่าแรงเพียงเท่าที่จะประทังชีวิตอยู่ได้เท่านั้นเองไม่ว่าพลเมืองจะเพิ่มขึ้นหรือไม่

การพิสูจน์ทราบสาเหตุที่ทำให้เกิดความยากจนขึ้นร่วมไปกับก้าวหน้านี้ได้แสดงให้เห็นวิธีแก้ไขด้วย แต่เนื่องจากเป็นวิธีแก้ไขที่ถึงรากถึงโคนอย่างยิ่งจนผู้เขียนเห็นว่า
จำเป็นจะต้องสอบสวนว่ายังมีทางแก้อย่างอื่นอยู่บ้างหรือไม่
เมื่อเริ่มการสืบสวนอีกจากจุดเริ่มต้นจุดใหม่
ผู้เขียนได้ตรวจสอบบรรดามาตรการและแนวโน้มที่สนับสนุนหรือเชื่อถือกันในปัจจุบันว่าจะสามารถปรับปรุงสภาพของมวลชนชั้นแรงงานให้ดีขึ้นได้ ผลของการสืบสวนนี้ได้พิสูจน์ว่า
วิธีแก้ไขเดิมดีอยู่แล้ว
เพราะได้แสดงว่าไม่มีวิธีใดอื่นนอกจากทำให้ที่ดินเป็นทรัพย์สินของส่วนรวมร่วมกันเท่านั้น
ที่จะปลดเปลื้องความยากจนได้อย่างถาวร
และป้องกันมิให้ค่าแรงลดต่ำลงจนถึงจุดที่จะทำให้อดตาย

บัดนี้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นเป็นธรรมดาก็คือเรื่องความยุติธรรม
และผู้เขียนก็ได้เข้าไปสอบสวนในด้านของจริยธรรม
การสืบสวนดูลักษณะและมูลฐานของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินได้แสดงว่ามีความแตกต่างกันอย่างสำคัญและไม่มีวันเข้ากันได้ระหว่างกรรมสิทธิ์ในสิ่งของซึ่งเป็นผลิตผลของแรงงานกับกรรมสิทธิ์ในที่ดิน และแสดงว่าสิ่งหนึ่งมีมูลฐานและข้อสนับสนุนตามธรรมชาติ ส่วนอีกสิ่งหนึ่งไม่มีเลย ทั้งการยอมรับรู้กรรมสิทธิ์เด็ดขาดในที่ดินก็ย่อมเป็นการปฏิเสธเสียซึ่งกรรมสิทธิ์ในผลิตผลของแรงงาน การสืบสวนขั้นต่อไปได้แสดงว่า
กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินได้ทำให้ชนชั้นแรงงานต้องตกเป็นทาสมาแล้วเสมอ
และจะยังคงทำให้ชนชั้นแรงงานต้องตกเป็นทาสต่อไปอีกเสมอเช่นเดียวกันเมื่อมีการพัฒนาต่อไป แสดงว่าเจ้าของที่-
ดินไม่อาจจะเรียกร้องค่าชดใช้อันยุติธรรมได้ถ้าสังคมจะเรียกเอาสิทธิของตนกลับคืน
แสดงว่าแทนที่กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินจะสอดคล้องกับความคิดตามธรรมชาติของมนุษย์

กลับเป็นตรงกันข้าม และแสดงว่าในสหรัฐฯ
เรากำลังเริ่มรู้สึกกันแล้วถึงผลของการที่ยอมรับหลัก

การอันผิดพลาดและก่อผลร้ายนี้

ต่อไปการสอบสวนได้ผ่านเข้าไปในด้านศิลปะการปกครองประเทศทางปฏิบัติ. กรรมสิทธิ์ของเอกชนในที่ดินนั้นเห็นได้ว่าแทนที่จะจำเป็นต่อการปรับปรุงและการใช้ที่ดิน
กลับเป็นเครื่องกีดกั้นการปรับปรุงและการใช้ที่ดิน
และทำให้พลังแห่งการผลิตต้องสูญเปล่าไปมากมาย
ทั้งเห็นได้ด้วยว่าการยอมรับรู้กรรมสิทธิ์ร่วมกันของส่วนรวมในที่ดินมิได้ก่อให้เกิดความกระทบกระเทือนอย่างรุนแรงหรือทำให้เอกชนต้องสูญเสียความเป็นเจ้าของไปเลย แต่ทำได้ด้วยวิธีง่าย ๆ โดยการยกเลิกภาษีทั้งหมดยกเว้นภาษีมูลค่าที่ดิน
และเมื่อสอบสวนถึงหลักการเก็บภาษีแล้วก็จะเห็นได้ว่าการเก็บภาษีมูลค่าที่ดินเป็นการเก็บภาษีที่ดีที่สุดในทุกด้าน

การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวที่ผู้เขียนเสนอนั้น
เมื่อได้พิจารณาแล้วจะเห็นได้ว่าผลของมันก็คือจะเพิ่มการผลิตขึ้นอย่างมากมาย
จะทำให้เกิดความยุติธรรมขึ้นในการแบ่งผลผลิต (วิภาคกรรม) จะเป็นผลดีต่อชนทุกชั้น
และจะทำให้มนุษยชาติสามารถก้าวหน้าไปสู่อารยธรรมอันเจริญสูงส่งยิ่งกว่าปัจจุบันได้

ต่อไปก็ได้สอบสวนเข้าไปในอีกด้านหนึ่งที่กว้างขวางขึ้น
และเริ่มต้นจากจุดใหม่อีก
เพราะว่าไม่เพียงแต่ความหวังที่หยิบยกขึ้นมานั้นจะขัดแย้งกับความคิดทั่วไปที่ว่าความก้าวหน้าขององสังคมจะเกิดขึ้นได้ก็แต่โดยการปรับปรุงดีขึ้นอย่างช้า ๆ ของมนุษยชาติเท่านั้น
แต่เพราะข้อยุติที่เราได้มายังแสดงถึงกฎบางประการซึ่งถ้าเป็นกฎธรรมชาติจริง ๆ
แล้วจะต้องปรากฏในประวัติศาสตร์สากลทั่วไปด้วย
ดังนั้นในการทดสอบขั้นสุดท้ายจึงจำเป็นต้องค้นหากฎแห่งความก้าวหน้าของมนุษย์
เพราะว่าข้อเท็จจริงอันใหญ่ยิ่งบางประการซึ่งดึงความสนใจให้เกิดขึ้นในทันทีที่เราเริ่มพิจารณาเรื่องนี้นั้น ดูเหมือนว่าจะขัดแย้งกับทฤษฎีในปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง การสอบสวนนี้แสดงว่า

ความแตกต่างกันในอารยธรรมมิใช่เนื่องมาจากความแตกต่างกันในตัวบุคคล
แต่เนื่องจากความแตกต่างกันในลักษณะของสังคม
แสดงว่าความก้าวหน้าซึ่งจะเกิดขึ้นเสมอจากการร่วมสังคมกันจะกลับถอยหลังเสื่อมลงเมื่อเกิดความไม่เสมอภาคกันมากขึ้น และแม้แต่ขณะนี้ในอารยธรรมสมัยใหม่
มูลเหตุซึ่งได้ทำลายอารยธรรมที่แล้ว ๆ มาทั้งสิ้นก็ได้เริ่มแสดงตัวออกอีกครั้งหนึ่ง
และประชาธิปไตยเพียงในด้านการเมืองอย่างเดียวกำลังหันเข็มมุ่งไปสู่อนาธิปไตยและลัทธิทรราชย์
แต่การสอบสวนก็ได้แสดงด้วยว่ากฎแห่งชีวิตสังคมนั้นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับกฎอันใหญ่ยิ่งแห่งความยุติธรรมและโดยการพิสูจน์ว่าข้อยุติที่กล่าวมาแล้ว

นั้นเป็นความจริง
ก็ได้แสดงให้เห็นว่าจะป้องกันความเสื่อมถอยหลังและกลับเริ่มเจริญก้าวหน้าขึ้นได้อย่างไร
นี่เป็นการสิ้นสุดลงซึ่งการสอบสวน และบทสุดท้ายจะอธิบายตัวเอง

ความสำคัญอันยิ่งใหญ่แห่งการสอบสวนนี้จะปรากฏชัดเจน
ถ้าหากเราได้ติดตามเรื่องไปโดยรอบคอบและใช้เหตุผล
ข้อยุติของเรื่องนี้จะเปลี่ยนลักษณะของวิชาเศรษฐ-ศาสตร์โดยสิ้นเชิง
จะทำให้เศรษฐศาสตร์มีความกลมกลืนและแน่นอนตามแบบของศาสตร์อันแท้จริงและเข้ากันอย่างเต็มที่กับความปรารถนาของมวลมนุษย์ซึ่งเดิมได้ห่างเหินบาดหมางกับศาสตร์นี้มาเป็นเวลานาน ถ้าหากผู้เขียนได้แก้ปัญหาอันใหญ่ยิ่งที่ได้ตั้งใจสืบสวนมานี้ถูกต้อง
สิ่งที่ผู้เขียนได้กระทำในหนังสือนี้ก็จะเท่ากับเป็นการเชื่อมสัจธรรมตามความคิดของสำนัก Smith และ Ricardo กับสัจธรรมตามความคิดของสำนัก Proudhon และ Lasalle
ให้รวมเข้าเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและแสดงว่าลัทธิปล่อยตามเสรี (laissez faire)
ตามความหมายอันแท้จริงโดยเต็มที่
จะเปิดทางให้ความฝันอันสูงส่งแห่งสัทธิสังคมนิยมเกิดเป็นความจริงขึ้น
แสดงว่ากฎแห่งสังคมเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับกฎแห่งศีลธรรม

และพิสูจน์หักล้างบรรดาความคิดซึ่งบดบังความรู้ความเข้าใจที่ใหญ่ยิ่งและเลิศลอยในจิตใจของคนจำนวนมากเอาไว้

ผู้เขียนได้เขียนเรื่องนี้ขึ้นระหว่างเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1877 ถึงเดือน มีนาคม 1879 และแม่พิมพ์ก็เสร็จในเดือนกันยายนปีเดียวกัน นับแต่นั้นมาก็ได้มีตัวอย่างใหม่ ๆ แสดงให้เห็นความถูกต้องของทรรศนะที่กล่าวไว้ในที่นี้ และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นลำดับ – โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเคลื่อนไหวยิ่งใหญ่ที่เริ่มขึ้นในบริเตนใหญ่ในกรณียุยงปลุกปั่นเรื่องที่ดินในไอร์แลนด์ –
ได้แสดงให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นถึงความเร่งด่วนของปัญหาที่ผู้เขียนได้พยายามที่จะแก้
แต่ยังไม่มีสิ่งใดเลยในข้อวิพากษ์วิจารณ์ที่ได้รับ
ที่จะชวนให้เปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขทรรศนะเหล่านี้ –
แท้ที่จริงผู้เขียนยังไม่ได้เห็นข้อคัดค้านที่มิได้ตอบไว้ล่วงหน้าแล้วในหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะแก้ความผิดพลาดในการใช้คำบางคำและเพิ่มคำนำเข้าแล้ว
หนังสือฉบับพิมพ์ครั้งนี้ก็เหมือนกับฉบับพิมพ์ครั้งที่แล้ว ๆ มา.

Henry George.

นิวยอร์ก, พฤศจิกายน ค.ศ. 1880.

<u>คำนำฉบับพิมพ์ครบรอบ 75 ปี</u>

มูลนิธิ Robert Schalkenbach จัดตั้งขึ้น “เพื่อเสนอความคิดของเฮนรี่ จอร์จ ต่อประชาชนตามที่แสดงไว้ในหนังสือของท่านชื่อ *ความก้าวหน้ากับความ ยากจน*

และงานเขียนอื่น ๆ ของท่าน . . .
เพื่อให้มีการถกแถลงและพิจารณาถึงหลักคำสอนเหล่านี้และผลที่น่าจะมีต่อสวัสดิการสังคม”

ใน ค.ศ. 1943-44 Francis Neilson
ปราชญ์ผู้มีชื่อเสียงและผู้แสวงหาสัจจะและความยุติธรรมทางเศรษฐกิจตลอดชีวิตได้แสดงปาฐกถาชุดหนึ่งในชิคาโกโดยความอุปการะของHenry George School of Social Science
ปาฐกถาเหล่านั้น ซึ่งเป็นการสังเคราะห์รวมเศรษฐ-ศาสตร์ ประวัติศาสตร์ สังคมวิทยา ศาสนา จริยธรรม และปรัชญา
ได้ถูกหล่อหลอมคลุกเคล้าเข้าด้วยกันด้วยความสามารถชนิดที่หาได้ยากของปาฐก
ซึ่งต่อมามูลนิธิ Robert Schalkenbach ก็ได้จัดพิมพ์เป็นหนังสือขนาดเล็กชื่อ *In Quest of Justice*

ในปาฐกถาอันดับแรกเพื่อเปิดการแสวงหาความยุติธรรม Neilson
ได้อธิบายว่าเรื่องที่เขาได้สืบสวนนั้นได้ให้ “โอกาสพิจารณาความคิดในสมัยต่าง ๆ
ที่บันทึกเอาไว้ซึ่งได้รับการเติมเต็มในหนังสือของเฮนรี่ จอร์จเรื่อง
ความก้าวหน้ากับความยากจน ไม่มีงานอื่น ๆ [ในด้านนี้] ที่เราจะนึกถึงได้อีก”
เขากล่าวจากความรู้อันสมบูรณ์ของเขาในด้านปรัชญาและวัฒน-ธรรมของยุคต่าง ๆ
“นอกจากพระคัมภีร์แล้ว เราก็อาจอวดอ้างได้ว่าหนังสือเล่มนี้ขายดีที่สุด
หนังสือนี้ได้รับการแปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ
หลายภาษาและประชาชนหลายล้านคนทั้งในโลกเก่าและโลกใหม่ไม่เพียงแต่จะรู้จักชื่อของผู้เขียนเท่านั้น แต่ยังได้พบปะถกแถลงกันถึงปัญหาซึ่ง จอร์จได้หาทางแก้ไขอีกด้วย”

แล้วเขาก็เน้นอย่างใช้ความคิดว่า “ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นผลงานที่ทำให้คนเรา

สามารถอุทิศเวลาของเขาโดยง่ายดายและทันทีแก่ปัญหาอันสำคัญซึ่งทำให้เราท้อแท้หมดหวังเช่นหนังสือ *ความก้าวหน้ากับความยากจน* นี้เลย
หนังสือนี้มีลักษณะพิเศษในด้านที่ว่าได้ตีแผ่เรื่องวัฒนธรรมสากลอันกว้างขวางต่อหน้าเรา
ขอบเขตความรู้ทั้งทางกว้างและทางลึกที่ได้รับจากหนังสือเล่มนี้นับว่ามากกว่าที่จะหาได้จากเรื่อ

งอื่นใดในทางโลก
หนังสือเล่มนี้ได้แสดงถึงสิ่งสำคัญซึ่งนักปรัชญาส่วนมากมองข้ามไปหรือไม่เคยนึกถึงเลย
ความก้าวหน้ากับความ ยากจน ส่วนใหญ่มุ่งไปในทางเศรษฐศาสตร์
แต่แนวการเสนอเป็นทั้งปรัชญา ประวัติศาสตร์ วัฒนธรรมและจิตวิญญาณ
คำสอนอันกว้างขวางของ
จอร์จเพียบพร้อมไปด้วยความรู้อันสำคัญซึ่งมนุษย์เราควรได้ทราบไว้ถ้าเขาต้องการจะทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับสากลโลก"
ข้อความตอนสุดท้ายนี้ได้ให้แนวความคิดอันมีความหมายอย่างง่ายที่สุดแต่ลึกซึ้งที่สุด – "ถ้าเขาต้องการจะทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับสากลโลก" Neilson
ได้กล่าวลงท้ายว่า
"นี่นับเป็นครั้งแรกที่มนุษย์จะสามารถเรียนรู้เหตุผลแห่งความเดือดร้อนทางวัตถุของตน"
และเราใคร่เสริมคำกล่าวของ Neilson ที่ได้ยกมาอ้างไว้อีกสักเล็กน้อยว่า
"และวิธีแก้ไขความยากลำบากอันนี้"

โลกนี้ได้มีความไม่สงบและความตึงเครียดขนาดใหญ่มาหลายครั้งแล้วก่อนครั้งปัจจุบันนี้ ครั้งหนึ่งก็คือในคริสต์ศตวรรษที่ 8 เมื่อพวกซาราเซนบุกแอฟริกาเหนือ
ทำให้สเปนกลายเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมอาหรับเป็นเวลาหลายร้อยปี
และพยายามที่จะบุกยุโรปทั้งจากด้านตะวันออกและตะวันตก
อีกครั้งหนึ่งก็คือตั้งแต่ปลายคริสต์ศตวรรษที่ 17 จนถึงการทำสนธิสัญญากรุงปารีสในปี ค.ศ.1763 ระยะนี้ฝรั่งเศสและอังกฤษได้ทำสงครามที่ "ไม่รู้จักสิ้นสุด" กันทั่ว 3 ทวีป
อีกครั้งหนึ่งคือตอนปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 และต้นศตวรรษที่ 19
ซึ่งมีการแพร่ขยายระบอบการปกครองแบบสาธารณรัฐ การแยกตัวของโลกใหม่ (อเมริกา) ออกจากโลกเก่า และสงครามนโปเลียนซึ่งเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน
แต่ก็ดูเหมือนจะมีเหตุผลสมควรที่จะกล่าวว่าไม่เคยมีในประวัติศาสตร์ของโลกในสมัยใดเลยที่มีความไม่สงบและความตึงเครียดภายในอย่างรุนแรงในหลายประเทศในขณะเดียวกันและพร้อมกันนั้นก็มีความไม่สงบและความตึงเครียดทั่วโลกในระหว่างอุดมการณ์ (Ideology) 2
ชนิดอันแตกต่างกันอย่างมากดังที่เป็นอยู่ขณะนี้

โดยสัตย์จริงแล้วมนุษย์เรากำลังชดใช้กรรมอย่างน่ากลัวสำหรับความผิดพลาดในวิถีทางของตน
ในการที่

ดำรงชีวิตอยู่โดยขัดกับกฎธรรมชาติ ในการที่มิได้เข้าใจหรือความที่ไม่ต้องการจะเข้าใจถึง
"ความสัมพันธ์ของตนกับสากลโลก"

ถ้าเราพยายามแยก "ส่วนสำคัญ" ออกตามที่ Spinoza อาจจะได้เขียนไว้ นั่นคือ
สาเหตุร่วมกันแห่งความไม่สงบและความตึงเครียดของโลกอันรุนแรงและมีอยู่ขณะนี้นอกไปจา
กกลุ่มผลประโยชน์กดดันทั้งหลาย
สิ่งที่เหนือสิ่งอื่นทั้งหมดซึ่งแผ่ออกไปกว้างขวางที่สุดและซึ่งได้แผ่ออกไปกว้างขวางมากที่สุดมา
แล้วตลอดทุกยุค สิ่งนั้นก็คือการต่อสู้ดิ้นรนตลอดเวลาของแต่ละบุคคลเพื่ออาหาร
ที่อยู่อาศัยและเครื่องนุ่งห่ม ในหนังสือ *ความก้าวหน้ากับความ ยากจน* เฮนรี่
จอร์จได้อธิบายถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจและทางจริยธรรมซึ่งยังผลให้เกิดการดิ้นรนตลอดเวลาของ
แต่ละบุคคลเพื่อสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งต่อชีวิตและได้อธิบายอย่างสมเหตุสมผล
อย่างยิ่งจนไม่เคยมีผู้ใดโจมตีได้สำเร็จเลย
นั่นคือการยึดถือเอาค่าเช่าที่ดินทางเศรษฐกิจไปเป็นประโยชน์ส่วนตัว

ค่าเช่าที่ดินทางเศรษฐกิจหมายถึงอะไร? ในปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19
เมื่อมีการถกแถลงกันอย่างมากมายเป็นการสาธารณะและส่วนตัวเกี่ยวกับเรื่องทางเศรษฐกิจในอั
งกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน อิตาลี ออสเตรีย-ฮังการี และสหรัฐฯ ความหมายของคำว่า
"ค่าเช่าที่ดินทางเศรษฐกิจ" นี้เป็นที่เข้าใจกันอย่างแจ่มชัดทั่วไป
แต่เป็นที่น่าประหลาดว่าในปัจจุบันนี้
คำนี้กลับเป็นยอดของความลึกลับแก่บุคคลหลายคนในบรรดาผู้ที่โดยปกติแล้วเราจะหวังได้รับ
คำอธิบายอย่างถูกต้องแน่นอนจากเขาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจ

ค่าเช่าที่ดินทางเศรษฐกิจคือจำนวนที่จ่ายสำหรับการใช้ที่ดินโดยเฉพาะเท่านั้น
(แยกสิ่งปรับปรุงออกโดยสิ้นเชิง) ในเมื่อเช่าที่ดินนี้จากผู้อื่น ถ้าเจ้าของใช้ที่ดินของเขาเอง
ค่าเช่าทางเศรษฐกิจของที่ดินนั้นก็คือค่าเช่าทางเศรษฐกิจที่คิดขึ้น –

คือเป็นค่าเช่าซึ่งจะต้องจ่ายถ้าหากได้เช่าที่ดินนั้นมาจากผู้อื่น นิยามศัพท์ “ทางเศรษฐกิจ”
ที่ละเอียดแน่นอนยิ่งขึ้นจะปรากฏในหน้า 168
ของหนังสือเล่มนี้ซึ่งจะตีแผ่เรื่องวัฒนธรรมสากลอันกว้างขวางต่อหน้าเราด้วยเหตุผลอันประสา
นสอดคล้องกันที่สุดและสัมพันธ์กันอย่างเห็นได้ชัด นั่นคือ
“ค่าเช่าที่ดินถูกกำหนดโดยผลิตผลของมันส่วนที่เกินกว่าที่การใช้ (แรงงาน)
เช่นเดียวกันจะได้รับจากที่ดินอันมีผลิตภาพน้อยที่สุดที่ใช้กันอยู่” แล้วเฮนรี่
จอร์จก็ได้อธิบายอย่างละเอียดลึกซึ้งถึงความกว้างขวางใน

การประยุกต์ใช้คำจำกัดความนี้ซึ่งมักมีผู้มองข้ามไปบ่อย ๆ
นั่นคือกฎว่าด้วยค่าเช่านี้ย่อมใช้ได้กับที่ดินที่ใช้สำหรับการพาณิชย์และอุตสาหกรรมเช่นเดียวกับ
ที่ดินสำหรับการเกษตรและใช้ได้กับสิ่งอันมีตามธรรมชาติทั้งหมดด้วย เช่น เหมืองแร่ ป่าไม้
และการประมง โดยญาณแห่งศาสดา
ท่านได้เห็นว่ากฎว่าด้วยค่าเช่านี้โดยแท้จริงแล้วก็เป็นกฎแห่งธรรมชาติเช่นเดียวกับที่กฎความโน้
มถ่วงก็เป็นกฎแห่งธรรมชาติ
ใช้ได้กว้างขวางเป็นสากลทั่วไปในทุกยุคทุกสมัยทุกประเทศไม่ว่าคนเราจะรู้และเข้าใจหรือไม่รู้
ไม่เข้าใจก็ตาม

กษัตริย์ดาวิดได้ตรัสใน “บทเพลงสรรเสริญ” บทที่ 115 ตอนที่ 16 (Psalms CXV, 16) ว่า “. . . แผ่นดินโลก พระยะโฮวาได้ประทานแก่มนุษย์”
นั่นคือให้โลกนี้เป็นของมนุษยชาติร่วมกัน
แทบทุกแห่งบนพื้นพิภพขณะนี้ยกเว้นป่าใจกลางทวีปแอฟริกา ป่าบริเวณ
แม่น้ำแอมาซอนด้านเหนือในอเมริกาใต้ และหมู่เกาะตองกาในมหาสมุทรแปซิฟิก
ดูเหมือนว่าจะมีเอกชนเป็นเจ้าของที่ดินทั้งนั้น
หรือในประเทศคอมมิวนิสต์ก็มีรัฐเป็นเจ้าของที่ดิน มิใช่เป็นของมนุษยชาติร่วมกัน
สำหรับผู้ที่มิได้ศึกษาพิจารณาหนังสือ *ความก้าวหน้ากับความยากจน*

ไปอย่างละเอียดทีละหน้าแล้วอาจจะรู้สึกแปลกในคำกล่าวที่ว่า
การยึดถือเอาค่าเช่าที่ดินทางเศรษฐกิจทั้งหมดไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวโดยผู้ครองกรรมสิทธิ์ในที่ดิน อันตรงข้ามกับการจ่ายค่าเช่าทางเศรษฐกิจให้แก่รัฐนั้น เป็นสาเหตุมูลฐานที่ทำให้เรามี “ความก้าวหน้า” ยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ในโลกและมี “ความยากจน” ยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะเดียวกัน
แต่คำกล่าวนี้มิได้แปลกไปกว่าข้อเท็จจริงที่ว่าโลกกลมมิใช่แบน
หรือโลกโคจรรอบดวงอาทิตย์มิใช่ดวงอาทิตย์โคจรรอบโลก

นับแต่เหตุการณ์มหาอุบาทว์ซึ่งนักเขียนประวัติศาสตร์เรียกกันว่าสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา ได้มีการตระหนักพร้อม ๆ กันในส่วนต่าง ๆ
ของโลกโดยทั่วไปเป็นครั้งแรกว่าสาเหตุมูลฐานของความไม่สงบและความตึงเครียดที่กำลังเป็นอยู่ในโลกนี้ก็คือปัญหาเรื่องที่ดิน
และปัญหาที่ดินก็คือเรื่องที่บุคคลบางคนยึดถือเอาค่าเช่าทางเศรษฐกิจไป
ความไม่สงบและความตึงเครียดในโลกคือปัญหาที่ดิน
ทั้งนี้เพราะบรรดาสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งทั้งสิ้นต่อชีวิต – อาหาร เครื่องนุ่งห่มและที่อยู่อาศัย – ซึ่งมนุษย์ทุกคนต้องดิ้นรนหาอยู่ตลอดเวลานั้นเป็นผลิตผลมาจากที่ดิน ที่ดินเป็น
“มารดาของสรรพสิ่งทั้งหลาย” ความจริงข้อนี้ชาวนาทุกคน คนเลี้ยงควาย

คนตัดไม้ คนเจาะบ่อน้ำมันทุกคนรู้
แต่บุคคลผู้เกิดในเมืองใหญ่ผู้ย่ำไปตามทางเท้าและนั่งรถรางใต้ดินทุกวันย่อมขาดความรู้สึกเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับธรรมชาติ
จึงเป็นการยากหรือบางทีจะเป็นไปไม่ได้ที่เขาจะตระหนักถึงความสำคัญอย่างใหญ่หลวงซึ่งที่ดินมีต่อชีวิตประจำวัน แต่ความสำคัญนี้ก็มีอยู่ในระดับเดียวกัน

“สิทธิในการถือครองที่ดิน” จอร์จอธิบายอย่างหลักแหลม
“คือข้อเท็จจริงมูลฐานอันสำคัญที่มีผลเด็ดขาดในการกำหนดสภาพสังคม สภาพการเมือง

และดังนั้นจึงเป็นตัวกำหนดสภาพภูมิปัญญาและสภาพศีลธรรมของประชาชน
และจะต้องเป็นเช่นนั้น เพราะว่า
ที่ดินเป็นแหล่งที่อยู่ของมนุษย์ เป็นคลังซึ่งเขาจะต้องเบิกสิ่งต่าง ๆ ทุกอย่างที่จำเป็น
เป็นวัตถุซึ่งมนุษย์จะต้องใช้แรงงานเข้ากระทำเพื่อให้ได้สิ่งต่าง ๆ ทุกสิ่งที่ตนต้องการ
เพราะว่าแม้แต่ผลิตผลจากทะเลเขาก็จะไม่สามารถเอามาได้
ไม่สามารถรื่นรมย์กับแสงอาทิตย์หรือใช้ประโยชน์จากพลังใด ๆ ตามธรรมชาติได้ทั้งสิ้น
ถ้าเขาไม่ได้ใช้ที่ดินหรือผลิตผลของที่ดิน เราเกิดบนแผ่นดิน เรามีชีวิตอยู่ได้จากแผ่นดิน
และเราก็กลับไปสู่แผ่นดินอีก – ลูกของแผ่นดินโดยแท้
ดุจเดียวกับใบหญ้าหรือดอกไม้แห่งท้องทุ่ง”

“วิธีแก้” ปัญหาที่ดินซึ่งกำลังกระทำอยู่ในอิตาลี อิหร่าน เกาหลีและอียิปต์
และซึ่งได้กระทำมาแล้วในญี่ปุ่นนั้น มีลักษณะเป็นการชั่วคราว
ถ้าหากใครจะคิดว่านั่นเป็นวิธีแก้อยู่บ้าง “วิธีแก้”
เหล่านี้ส่วนใหญ่มีลักษณะแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าเพื่อต่อสู้กับการเกิดและการเติบโตของลัทธิคอมมิวนิสต์ในแต่ละประเทศเหล่านี้ ซึ่งเป็นฝ่ายซ้ายสุดของขบวนการฝ่ายซ้ายทั้งหลาย
ซึ่งสัญญาอย่างหลอกลวง แต่อย่างไรก็ตามก็สัญญา ว่าจะแจกจ่ายจัดสรรที่ดินกันใหม่ –
โดยไม่คิดมูลค่า – ให้แก่ชาวนาในทุกประเทศ ถ้าเกิดมีการปฏิวัติขึ้น “วิธีแก้”
เหล่านี้เป็นการแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้าแทนวิธีแก้ที่เป็นรากฐานกว่า
ซึ่งจะมีผู้ยอมรับก็เฉพาะต่อเมื่อผู้นั้นเข้าใจว่าอย่างไรและทำไมการยึดถือเอาค่าเช่าทางเศรษฐกิจไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวจึงยังผลให้เกิดความยากจนยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ แล้วเท่านั้น
วิธีแก้ที่ได้พยายามกระทำนั้นแสดงว่าผู้แก้ไขขาดความรู้มูลฐานทางเศรษฐกิจ ประวัติศาสตร์โลก
และจริยธรรมอย่างน่าเศร้า ขาดความเข้าใจอย่างน่าเศร้าใน
“ความสัมพันธ์ของมนุษย์ต่อสากลโลก” ตามที่ Francis Neilson ได้เขียนไว้
การขาดความรู้มูลฐานอย่างน่าเศร้าใจในบรรดาผู้ที่อยู่ชั่วคราวในตำแหน่งอันมีอำนาจหน้าที่สูงสุดของ

ประเทศเหล่านั้น
และผู้ที่อยู่ในกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐฯ เองซึ่งได้ริเริ่มแผนเพื่อดำเนินการ
“ปฏิรูปที่ดิน” ในญี่ปุ่นและซึ่งกำลังย้ำวลีอันวิเศษนี้ในการทูตของสหรัฐฯ ทั่วโลกในปัจจุบัน
แต่กลับลืมนึกถึงเรื่องนี้ภายในประเทศเอง !

การเก็บภาษีจากค่าเช่าทางเศรษฐกิจของที่ดินและในขณะเดียวกันเลิกเก็บภาษีจากสิ่งที่ป
รับปรุงขึ้นในที่ดินย่อมจะทำให้กฎของมนุษย์สอดคล้องกับกฎของธรรมชาติ
โดยกรรมวิธีเช่นนี้มูลค่าของที่ดินซึ่งเกิดขึ้นเพราะสังคมก็จะกลับคืนสู่สังคม
การครองที่ดินที่ดีไว้โดยไม่ใช้ให้เกิดประโยชน์จะกลายเป็นการขาดทุนอย่างมากมาย
ที่ดินที่ดีที่ยังไม่ได้ใช้ก็จะต้องให้เช่าหรือขายให้แก่ผู้อื่นไป
และเนื่องจากข้อเท็จจริงเช่นนี้ก็จะทำให้มีงานทำมากขึ้น
นี่เป็นกฎของธรรมชาติซึ่งเมื่อใช้ให้เป็นประโยชน์ก็จะทำให้มีงานมากขึ้นเรื่อย ๆ
นี่เป็นวิธีแก้ปริศนาที่ประกาศไว้ในพระราชบัญญัติการจ้างงาน ค.ศ. 1946 ของสหรัฐฯ เอง
เมื่อมีการว่างงานโดยไม่สมัครใจน้อยที่สุด
ความไม่สงบและความตึงเครียดทั้งภายในและภายนอกก็จะหายไป
นี่เป็นวิธีแก้ที่แท้จริงต่อปัญหาที่ดินของอิตาลี อิหร่าน เกาหลี อียิปต์ ญี่ปุ่น ไต้หวัน
หมู่เกาะฟิลิปปิน มลายา อินโดจีน สเปน อาร์เจนตินา กัวเตมาลา
และแม้แต่ของบริเตนใหญ่และสหรัฐฯ โดยอาศัยรากฐานแห่งความยุติธรรมชั่วนิรันดร์ สัจจะ
เศรษฐศาสตร์ที่ผู้ใดก็โจมตีมิได้ และพร้อม ๆ กันไปกับสิ่งดังกล่าวทั้งหมดก็คือ
วิธีนี้ประกันเสรีภาพส่วนบุคคลอย่างดีที่สุด
ซึ่งเรื่องนี้อาจจะดูประหลาดสำหรับผู้ที่ไม่เชี่ยวชาญในการคิดหาเหตุผลในเรื่องอันเป็นขั้นมูลฐา
นที่สุด

ถ้าเราแก้ปัญหาโดยทำให้พลเมืองทุกคนมีโอกาสเข้าใช้ที่ดินได้โดยง่ายตามเงื่อนไขแห่ง
ความยุติธรรมอันเป็นสากลและนิรันดร
และโดยกรรมวิธีนี้ก็กำจัดการว่างงานโดยไม่สมัครใจและทำให้เกิดระบบเศรษฐกิจอันมีรากฐาน
อยู่บนเสรีภาพอันสมบูรณ์เต็มที่ของ

เอกชนแล้ว
ความดึงดูดใจของลัทธิคอมมิวนิสต์ซึ่งที่ดินทั้งหมดเป็นของรัฐพร้อมทั้งการมีงานทำอย่างเต็มที่โดยเสียเสรีภาพทุกประการก็จะค่อย ๆ หายไปจนสิ้นเชิง

จะไม่มีปัญหาทางเศรษฐกิจที่ร้ายแรงใด ๆ
ที่เราจะไม่เข้าใจอย่างถี่ถ้วนโดยอาศัยประทีปแห่งหนังสือ “ความก้าวหน้ากับความยากจน” นี้ – ประทีปซึ่งเปล่งแสงแรงกล้ายิ่งขึ้นเมื่อความตึงเครียดที่เพิ่มขึ้นมีทีท่าว่าจะนำเราเข้าไปใกล้สมรภูมิ “Armageddon” ยิ่งขึ้น ๆ

วิธีรักษาไข้หลาย ๆ อย่างของโลกที่กำลังป่วยหนักที่สุด ซึ่งเฮนรี่ จอร์จได้เสนอ

ในหนังสือนี้ด้วยความรอบคอบที่สุดเป็นครั้งแรกใน ค.ศ. 1879
ได้มีผู้อ่านและศึกษาแล้วหลายล้านคน
และประเทศที่แยกอยู่ห่างจากกันในโลกหลายประเทศก็ได้นำเอาวิธีการเหล่านี้มาใช้บ้างเป็นบางส่วน มีการเพิ่มอัตราภาษีจากราคาที่ดินไม่ว่าที่ดินนั้นจะใช้ประโยชน์หรือไม่
และภาษีจากสิ่งที่ปรับปรุงขึ้นก็ลดลงหรือมิฉะนั้นก็ยกเลิกไปเลยทีเดียว

ตัวอย่างเช่น นับแต่ ค.ศ. 1916 ส่วนที่เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ
ของรายได้สาธารณะส่วนรวม (ของชาติและของท้องถิ่น)
ของเดนมาร์กนั้นได้มาจากภาษีมูลค่าที่ดิน ไม่ว่าที่ดินนั้นจะใช้ประโยชน์หรือไม่
และก่อนหน้านั้นหลายปีรัฐบาลเดนมาร์กก็ได้หารายได้ประจำปีของตนด้วยวิธีนี้เป็นส่วนสำคัญ ถึงแม้จะมีอัตราส่วนเปลี่ยนแปลงไปมาบ้าง

ออสเตรเลียซึ่งเป็นทวีปที่อยู่ทางใต้ประกอบด้วยรัฐ 6 รัฐและ Northern Territory ในจำนวน 5 ของ 6
รัฐเหล่านี้ได้ใช้การเก็บภาษีมูลค่าที่ดินอย่างกว้างขวางในปัจจุบันโดยเก็บภาษีจากสิ่งที่ปรับปรุงขึ้นแยกต่างหากเพียงเล็กน้อยหรือไม่เก็บเลย

ในนิวซีแลนด์ พื้นที่ระดับBorough 94 แห่งในจำนวน 125 แห่ง
ระดับสูงขึ้นคือ County 62 แห่งในจำนวน 124 แห่ง และเมืองเล็กใหญ่ 22 เมืองในจำนวน 38

เมือง รวมทั้งเวลลิงตันและ ไครสต์เชิร์ช
ได้เก็บภาษีที่ดินในอัตราเดียวกันไม่ว่าที่ดินนั้นจะใช้ประโยชน์หรือไม่และได้ยกเลิกภาษีจากสิ่งปรับปรุงทั้งหมด

ในทรานสวาลในแอฟริกาใต้มีกฎหมายบ่งไว้ว่าจะต้องประเมินราคาที่ดินตามราคา "ตลาด" แยกจากการประเมินราคาของสิ่งปรับปรุง
และบ่งไว้ว่าส่วนการปกครองท้องถิ่นอาจจะเก็บภาษีที่ดินและภาษีสิ่งปรับปรุงในอัตราที่ต่างกันได้ ภายใต้กฎหมายนี้เมืองปริตอเรียได้เก็บภาษีที่ดินในอัตรากว่า 4 เท่าของภาษีสิ่งปรับปรุง
ส่วนเมืองโยฮันเนสเบิร์กมิได้เก็บภาษีสิ่งปรับปรุงเลยนอกจากค่าธรรมเนียมเพียงเล็กน้อยสำหรับบริการสุขอนามัยเป็นเวลากว่า 30 ปีมาแล้ว
เมืองใหญ่เล็กและส่วนการปกครองท้องถิ่นบางแห่งในเคปโปรวินซ์, นาแตล, ออเรนจ์ฟรีสเตต, โรดีเซีย และอาณานิคมคีนยา
มีอัตราภาษีสิ่งปรับปรุงนับแต่ครึ่งของอัตราภาษีที่ดินในเมืองเดอร์แบนลงไปจนถึงไม่เก็บเลยในเมืองบลูมฟอนเตนทั้งนี้แล้วแต่บัญญัติของท้องถิ่น

ในสหรัฐฯ ก็มิใช่ว่าจะไม่มีการเก็บภาษีที่ดินในอัตราที่แตกต่างกับภาษีสิ่งปรับปรุง ในเพนซิลเวเนีย การปฏิบัติเช่นนี้ได้ตราขึ้นเป็นกฎหมายเลยทีเดียว ในรัฐนี้มีเมืองอยู่ 50 เมือง ฟิลาเดลเฟียถูกจัดอยู่ในประเภทเมืองชั้นที่ 1 พิตต์สเบิร์กและสแครนตันเป็นเมืองชั้นที่ 2 ที่เหลืออีก 47 เมือง เป็นชั้นที่ 3

ใน ค.ศ. 1913
รัฐสภารัฐเพนซิลเวเนียได้ผ่านกฎหมายซึ่งต่อมาเรียกกันว่ากฎหมายภาษีแบ่งขั้นตอน
กฎหมายนี้ใช้บังคับเฉพาะกับเมืองชั้นที่ 2 และบ่งไว้ว่าควรเก็บภาษีสิ่งปรับปรุงไม่เกินร้อยละ 50 ของภาษีมูลค่าที่ดินโดยให้ดำเนินการเป็น 5 ขั้นเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ดังกล่าว ดังนั้นใน ค.ศ. 1914-15 อัตราภาษีโรงเรือนในพิตต์สเบิร์กและสแครนตันจึงลดลงเป็นร้อยละ 90 ของอัตราภาษีที่ดิน ใน ค.ศ. 1916-18 ลดลงเป็นร้อยละ 80 ใน ค.ศ. 1919-21 ลดลงเป็นร้อยละ

70 ใน ค.ศ. 1922-24 เป็นร้อยละ 60 และใน ค.ศ. 1925 ลดลงเป็นร้อยละ 50 นับแต่ ค.ศ. 1925 เมือง 2 แห่งนี้ได้เก็บภาษีจากมูลค่าที่ดินเป็น 2 เท่าของอัตราภาษีสิ่งปรับปรุง และก็ได้ถือกันว่านโยบายนี้เป็นลักษณะถาวรของระบบรายได้สาธารณะ

โดยกฎหมายฉบับหนึ่งของรัฐสภาแห่งรัฐ ซึ่ง จอห์น เอส. ไฟน์ ผู้ว่าการรัฐเป็นผู้ลงนามเมื่อ 17 สิงหาคม ค.ศ. 1951 เมืองชั้นที่ 3 ก็สามารถที่จะใช้แผนการภาษีแบ่งขั้นตอนได้ด้วย ในทั้ง 47 เมืองนี้สภาเมืองจึงอาจจะสั่งให้พนักงานประเมินทำการประเมินราคาที่ดินและสิ่งปรับปรุงแยกกันได้ และเก็บภาษีในอัตราที่ต่างกันได้ไม่ว่าเวลาใด

ในหมู่บ้าน 3 แห่งในรัฐเดลาแวร์ คือ อาร์เดน , อาร์เดนทาวน์ และอาร์เดน ครอฟท์ และในที่ดินส่วนหนึ่งของแฟร์โฮปในรัฐแอละแบมาซึ่งบรรษัทภาษีเดี่ยวแฟร์โฮปเป็นเจ้าของนั้น ได้มีการเก็บภาษีโดยประมาณเท่ากับค่าเช่าทางเศรษฐกิจเต็มที่

สำหรับฉบับพิมพ์ครบรอบ 75 ปีนี้ ได้มีการจัดทำดัชนีค้นเรื่องขึ้นใหม่ให้ครอบคลุมกว้างขวางมีถึง 18 หน้า ดัชนีนี้จะมีประโยชน์แก่ผู้อ่านทุกท่าน และจะเป็นเครื่องช่วยสุดคณนาสำหรับนักศึกษาที่จะทำการวิจัยเศรษฐศาสตร์และปรัชญาอันลึกซึ้งของจอร์จ

นับเป็นครั้งแรกที่ได้บรรจุอภิธานไว้ด้วย 8 หน้าครึ่ง อภิธานนี้อธิบายถึงบรรดาผู้ประพันธ์ที่จอร์จอ้างถึง ข้ออ้างอิงทางปุราณวิทยาและวรรณคดี และนามที่แปลก ๆ หวังว่าการมีสิ่งอ้างอิงพร้อมใช้เช่นนี้และการใช้ประโยชน์จากเนื้อหาในอภิธานนี้อย่างเสรีจะช่วยให้ท่านผู้อ่านมีความเข้าใจแจ่มชัดดียิ่งขึ้นในหนังสืออันยิ่งใหญ่นี้

หนังสือที่น่าอ่านนี้มีลักษณะพิเศษในงานเขียนทางเศรษฐศาสตร์อยู่ 2 ประการ หนังสือนี้เป็นความพยายามอย่างใหญ่หลวงเล่มแรกและเล่มเดียวที่คิดค้นหาสาเหตุและความสัมพันธ์ระหว่างความก้าวหน้ากับความยากจน และเป็นหนังสือเล่มเดียวที่หลังจากมีการโต้เถียงกันตลอดมาเป็นเวลา 18 ปีแล้ว ผู้ประพันธ์ก็สามารถกล่าวได้ว่าท่านไม่เคยได้ยินข้อคัดค้านใด ๆ ต่อข้อคิดเห็นของท่านซึ่งมิได้มีการตอบอธิบายไว้แล้วอย่างเต็มที่ในหนังสือเล่มนี้เอง ตรรกะที่กล่าวไว้ในหนังสือเล่มนี้ไม่เคยมีใครพิสูจน์ลบล้างได้สำเร็จเลย และหลักอธิบายทางเศรษฐศาสตร์ของหนังสือนี้ก็อยู่เหนือปัญหาใด ๆ เคานต์ตอลสตอยได้กล่าวอย่างถูกต้องที่สุดว่า “ประชาชนมิได้โต้แย้งคำสอนของจอร์จ เพียงแต่เขาไม่รู้เรื่องนี้เท่านั้น และไม่มีทางทำอย่างอื่นได้อีกกับคำสอนของท่าน เพราะว่าผู้ที่ได้คุ้นเคยกับคำสอนนี้แล้วจะไม่สามารถทำอย่างอื่นได้นอกจากเห็นพ้องด้วย”

นั่นเป็นสิ่งที่ท่านผู้ได้อ่านมาถึงตอนนี้จะได้พบ – วิธีแก้ไขความไม่สงบและความตึงเครียดของโลกอันแผ่ออกไปกว้างขวางและกำลังมีอยู่ในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 นี้ – โดยการอธิบายอย่างสมเหตุสมผลซึ่งจะไม่มีผู้ใดโจมตีได้และโดยใช้หลักความจริงอันบันดาลใจในหน้าต่อ ๆ ไปนี้ การบรรยายของจอร์จมิใช่เป็นการอธิบายโดยหลักกว้าง ๆ เชิงปรัชญา แต่เป็นการอธิบายตามแบบชีวิตประจำวัน ความหิวโหย ความขาดแคลนและความขมขื่นซึ่งเป็นที่เข้าใจได้อย่างชัดแจ้งสำหรับชาวนา กรรมกรชาวนาทาสและสำหรับท่านผู้อ่านไม่ว่าท่านจะเป็นชาวนาและมีนาเป็นของท่านเอง จะเป็นชาวนาผู้เช่านาจากผู้อื่น จะเป็นเจ้าของบ้าน จะเป็นเจ้าของและประกอบกิจการร้านค้าย่อย หรือจะเป็นนักธุรกิจมีโรงงานของท่านเอง ตั้งอยู่ในส่วนใด ๆ บนผิวพิภพนี้ ก็ตาม.

R.A.F.

1 ธันวาคม ค.ศ. 1953

(Blank Page XXX)